

SANT TOMÀS: L'APÒSTOL QUE VOL COMPRENDRE I VORE

El 3 de juliol se celebra la festa de l'apòstol Sant Tomàs. M'agradaria comentar dos moments de la seua vida que es narren en el quart evangeli, perquè en ells se'ns revela un aspecte de la personalitat d'este apòstol que pot il·luminar la situació de molts cristians de hui: estem davant d'algú que no s'acontenta amb sentir l'ensenyament de Jesús, sinó que vol entendre-l; i que tampoc es conforma amb escoltar el testimoni dels altres apòstols, sinó que vol assegurar-se que aquell a qui els seus companys diuen que han vist és realment el Senyor.

Durant l'última Cena, el Senyor vol tranquil·litzar als deixebles davant la imminència de la seua mort. Es referix a ella com una anada a la casa del Pare i els diu: "on jo vaig, ja sabeu el camí" (14, 4). Davant d'estes paraules de Jesús, que certament tenien un caràcter enigmàtic i que els deixebles únicament entendrien després de la passió, "Tomàs li diu: <<Senyor, no sabem on vas, Com podem saber el camí ?>>" (14, 5). És la reacció d'algú que, davant la dificultat per comprendre l'ensenyament de Jesús, no es queda callat, sinó que té la inquietud de preguntar per a arribar a una comprensió més profunda. Este desig de Tomàs es veu recompensat per la resposta de Crist, qui es presenta a si mateix dient: "Jo sóc el camí i la veritat i la vida. Ningú va al Pare, sinó per mi" (14, 6). La inquietud de Tomàs no solament ha sigut beneficiosa per a ell, sinó per a tots nosaltres: Jesús ens ha revelat que el camí i la veritat que conduïxen a la vida, açò és, a Déu no és un altre que Ell mateix.

El dia de Pasqua Jesús es va aparéixer als deixebles sense que estiguera Tomàs amb ells. Quan li van dir que havien vist al Senyor, ell es resistia a creure la paraula dels altres apòstols i volia assegurar-se que aquell a qui havien vist era realment Crist. La prova de la identitat del Ressuscitat són les ferides causades pels claus i la nafra del costat obert de Jesús. Als huit dies, quan Tomàs estava present, el Senyor es va tornar a aparéixer i, encara que li va recriminar a Tomàs la seua falta de fe exhortant-lo a que no fóra incrèdul sinó creient, li va fer vore que realment era Ell mostrant-li les seues nafres. Tomàs va reaccionar formulant la confessió de fe en Jesús més gran que trobem en el Nou Testament: "Senyor meu i Déu meu!" (20, 28). També en este cas la reacció de Tomàs no l'ha beneficiat solament a ell, sinó també a nosaltres: ha verificat la identitat del Ressuscitat per les nafres i li ha donat motiu al Senyor per a formular una benaurança nova, que ens toca a tots nosaltres: "Benaurats els qui creguen sense haver vist" (20, 29).

El testimoni d'este apòstol ens ha de fer pensar dos coses: en primer lloc que cada persona té el seu propi camí de fe i que hem de ser respectuosos amb tots, especialment amb aquells que tenen dificultats per a creure, perquè un judici negatiu sobre ells pot allunyar-los més del Senyor; i en segon lloc, que la inquietud per conèixer i comprendre millor la nostra fe no és signe d'una fe dèbil o mediocre, sinó que és beneficiosa per a la mateixa fe d'aquell que pregunta y la dels altres.

Amb la meua benedicció i afecte.

***Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València**